

Naar jeg udtaler mig derom, er det ikke ud fra det Princip, som ligger til Grund for Loven, men derimod kun ud fra det praktiske Spørgsmaal, jeg har stillet mig selv, hvorledes vil denne Lov virke rundt om i Landet paa det Omraade, som jeg er bedst kendt med? Jeg har ingen Forstaaelse af, hvorledes Loven vil virke inde i Byerne. Men derimod har jeg nogen Forstaaelse af, hvorledes Loven vil komme til at virke ude blandt den Befolkning, jeg selv hører til som Arbejdsgiver, og som jeg kender til baade som saadan og til dem, der skal understøttes og have Gavn af Loven. Det er da klart, som det ogsaa er erkendt fra flere Sider, at det første, man faar Øje paa, er, at Forslaget deler Arbejderne i to Klasser. Det ærede Medlem for Ringkøbing sagde rigtignok, at Loven delte ikke Arbejderne, men Virksomhederne, men jeg antager, at det egentlig kun var et Ordspil, fordi det ganske vist er Virksomhederne, der ere opførte som Skelnemærke, men Virkningen af Delingen er akkurat den samme, nemlig at Arbejderne blive delte i to Klasser, hvoraf den ene er en privilegeret Klasse, som Staten tager sig af og fremtvinger Erstatning til — ja, ikke alene dem selv, men ogsaa deres efterladte — medens den anden Del overlades enten til Godgørenheden eller Fattigvæsenet ligesom hidtil, og Delingen sker eftersom Arbejdet foretages under Virksomheder, hvorved der benyttes moderne Driftsmidler, eller under de bestemt opgivne særlige Erhverv, som nævnes i § 4 A. Denne Deling er efter min Mening aldeles vilkaarlig, og den fører paa den ene Side kun til, at alle, der gaa ind under disse Bestemmelser, ere forsikrede, medens den anden Del, alle de ved det egentlige Bondearbejde, mindre Haandværk, Fiskeri og Søfart beskæftigede staa udenfor som „fattig Per Eriksen“. Jeg er næsten tilbøjelig til at tro, at hvis man havde givet § 4 en saadan Form, at den bestemte, at en vis Procent af alle de Arbejdere her i Landet, der arbejde under de gunstigste økonomiske Vilkaar, som erholde den største Løn for deres Arbejde og have den korteste Arbejdstid, skulde komme ind under Loven, vilde man omtrent have ramt de samme Personer, som Lovforslagets § 4 nu rammer. I hvert Fald vilde det blive Tilfældet for Flertallets Vedkommende og fuldstændig korrekt vilde det være for Landarbejdernes Vedkommende. Denne Form vil man imidlertid ikke, og kan man selvfølgelig heller ikke benytte, særlig fordi det vilde springe alt for stærkt i Øj-

nene paa Landarbejderne som en Ubillighed og en Tilsidesættelse, ja, det lidet demokratiske Grundlag, Loven hviler paa. Realiteten er imidlertid den samme, idet man nemlig foretrækker at lade Arbejderne ved de Erhverv, der ere stillede under saa trykkende Forhold, at man her ikke tør vove at drage dem ind under Loven, staa uden for Loven, medens man sørger for de gunstigst stillede Arbejdere. Man gaar endogsaa saa vidt, at man medtager Arbejdsledere, som have en Løn af 2,400 Kr. aarligt. Og det ærede Medlem for Ringkøbing udtalte, at det var en Forbedring ved Lovforslaget, at Folk med denne Indtægt kom med, altsaa Folk med en Indtægt, som næppe $\frac{4}{5}$ af Landets Gaardmænd have, og jeg er tilbøjelig til at tro, at mindst Halvdelen af dem ikke har over Halvdelen deraf. Jeg kan slet ikke forstaa det ærede Medlems Udtalelse i denne Retning. Men selv om man nu søger at dække over Tilsidesættelsen af disse fattige Arbejdere paa Landet, har Forslaget dog saa mange Udlæggere og saa mange Rødder ude paa Landet — jeg skal senere komme til at nævne disse — at det ikke skal vare ret længe, før Arbejderne paa Landet ville blive klare over, hvad det vil sige at høre til den ene Side eller til den anden. Jeg skal blot ganske løselig nævne nogle Eksempler derpaa. Lad os sætte f. Eks., at en Gaardmand har et Teglværk ved Siden af sin Bedrift, og at dette drives med en Dampmaskine — det finder for Resten Sted mange Steder i den Egn, hvor jeg er kendt. Her er den Karl, som graver Ler til Teglværket, forsikret, medens han graver Ler i Overjorden, men naar der bagefter skal køres Mergel ud, og Karlen skal grave Mergelen op, saa er han ikke forsikret, uagtet man vistnok vil indrømme, at det er farligere at grave Mergel op fra de dybere Lag, end det er at grave Ler i Overfladen. Ligeledes er der vistnok ingen, der vil kunne forstaa, at det er farligere at brænde Kalk end Sten paa Landet. I min Egn er det ofte Tilfældet, at disse to Ting i et mindre Omfang hænge nøje sammen, idet flere baade have Kalkbrænderi og et Teglværk. Den, som fyrer i Kalkbrænderiet, er forsikret, men naar han kommer over i Teglværket, hvor han arbejder akkurat under de samme og lige saa farlige Forhold, er han ikke forsikret. Jeg kan ligeledes som Eksempel nævne Brøndgravning. Naar en Mand gør Akkord med en Brøndgraver om at kaste en Brønd, er denne forsikret. Men dersom jeg lader Smeden